

дя денѣе на работа, а нощѣе се завращахъ при другаритѣ си.

Една вечеръ като се завърнахъ, обвзѣхъ ме студени тръпки, като ги намѣрихъ и тримата въ плачевно състояние очитѣ имъ бѣхъ затворени отъ „Шарката“ и неможахъ да ме видятъ, болѣсть-та до толкова ги бѣше обвзѣла, щото всѣка надѣжда за оздравяние бѣше немислима. Колкото работници имаше, които работѣхъ по линията, като узнахъ болѣсть-та на другаритѣ ми, разотидохъ си кой на каквѣто видѣлъ и азъ прѣстанахъ да работя, нѣ стояхъ постоянно при болнитѣ, като се мжчахъ да имъ помогна съ нѣщо, нѣ напраздно, освѣнъ една вода, която имъ давахъ сегисъ, тогисъ, за да си порасхладяватъ израненитѣ и загорѣли уста, друга помощ не можахъ да имъ принѣся. По нѣкога имъ купувахъ отъ крѣчмата на близното село по малко ракия, нѣ и отъ нея ползата бѣше колкото отъ водата.

Най-подиръ менъ ми хрумна да отидѣ въ с. Долно-Милково да помоля тамкашния примаръ (Общинский Кметъ) да ми даде единъ каруцаринъ отъ селото за да занѣса болнитѣ въ гр. Слатина. Съ тѣзи цѣль отидохъ въ реченното село, намѣрихъ примаря и му расправихъ за злощастieto на другаритѣ си, като го помолихъ на послѣдъкъ да ми помогне за да ги отнѣса въ болницата. Той изслуша хладнокрѣвно думитѣ ми, испжди ме съ много груби думи, като каза да не дързна още единъ пжтъ да отидѣ да го бѣзпокоя. Съ голѣма жалость азъ се отстранихъ отъ него и отидохъ при другаритѣ си да ги обидя.

Като стигнахъ до колибата, вече бѣше зело да се мрѣква; рѣкохъ да влѣза вътрѣ, нѣ още отъ вратата ме удари, такава тѣжка воня, щото малко остана да ме задуши. Азъ вѣднага се повърнахъ назадъ и цѣлата нощъ обикаляхъ около колибата като стража и не посмѣяхъ отъ страхъ да влѣзя при другаритѣ си, които туко-речи бѣха безчувственни. Единий отъ тѣхъ прѣзъ тая